

4 ΙΟΥΝΙΟΥ ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΜΠΡΟΣΟΥΡΑ Ο ΦΑΣΙΣ- ΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΣΒΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ "ΑΥΤΟΝΟΜΕ ΑΝΤΙΦΑ"

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟΝ ΟΜΙΛΟ ΕΛΠΕ

Την 3^η Απριλίου οι εργαζόμενοι στον όμιλο ΕΛΠΕ ξεκινούν απεργία αντιδρώντας στη μη υπογραφή συλλογικής σύμβασης και απαιτώντας την επαρκή στελέχωση των διυλιστηρίων της Θεσσαλονίκης επικαλούμενοι

λόγους ασφαλείας. Η απεργία ολοκληρώνεται κανονικά στις 13 Απριλίου ενώ αναστέλεται η νέα 7ημερη απεργία που είχε οριστεί (εως τις 19 Απριλίου) μετά από τη διαβεβαίωση των διοικούντων της εταιρίας πως θα υπάρξουν διαπραγματεύσεις. Ένα μήνα αργότερα όχι μόνο δεν δόθηκε κάποια λύση άλλα τα αφεντικά περνούν στην αντεπίθεση. Συγκεκριμένα ανακοινώνουν πως «θέλουν» αύξηση των εβδομαδιαίων ωρών εργασίας από 38 σε 40, ώστε να πληρώνουν λιγότερες υπερωρίες (οι οποίες είναι ήδη εξοντοτικές), μειώσεις μισθών που θα φτάνουν έως και το 40% και τέλος την σύνδεση των μισθών με την παραγωγικότητα. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο όμιλος ΕΛΠΕ το 2010 παρουσίασε 180 εκατομμύρια καθαρά κέρδη εκ των οποίων τα 150 προέρχονται από τα διυλιστήρια που πραγματοποιούνται οι κινητοποιήσεις.

Η νέα αντίδραση των εργαζομένων ορίζεται για τις 6 Μαΐου με νέα 10ημερη απεργία. Η εργοδοσία προσφεύγει στο δικαστήριο και η απεργία κρίνεται αρχικά καταχρηστική, ενώ μετά από τη μη «συμμόρφωση» των εργαζομένων ακολουθεί 2^η προσφυγή και η απεργία κρίνεται και παράνομη αυτή τη φορά. Για άλλη μια φορά αποκαλύπτεται το μακρύ χέρι του κράτους και γίνεται εμφανές ότι η ελληνική αστική δικαιοσύνη παλεύει στο πλάι των αφεντικών προασπίζοντας με κάθε τρόπο τα συμφέροντά τους.

Ούτε αυτό όμως στάθηκε αρκετό για να κάμψει την αντίσταση των εργαζομένων, οι οποίοι πραγματοποιούν την απεργία την Παρασκευή 6 Μαΐου, η οποία λήγει άδοξα την επόμενη μέρα. Αυτή τη φορά όσα δεν κατάφεραν κρατος και αφεντικά μαζί έρχονται να τα καταφέρουν οι ίδιοι οι συνάδελφοι τους. Οι ξεπουλημένοι συνδικαλιστές και κομματόσκυλα της ΠΑΣΚΕ, οι οποίοι κατέχουν την απόλυτη πλειοψηφία του Εργατικού Κέντρου αρνούνται να λαβουν απόφαση για την συνδικαλιστική στήριξη της απεργίας και συνέχιση της.

Κλείνοντας αξίζει να σημειωθεί πως δεν είναι τυχαία η επίθεση και υποβάθμιση που δέχονται οι εργαζόμενοι του συγκεκριμένου ομίλου καθώς αποτελεί κοινό μυστικό πως σκοπεύουν στην πλήρη ιδιωτικοποίηση του. (ήδη το 40% ανήκει στον όμιλο Λάτση έναντι του 30% που κατέχει το ελληνικό δημόσιο). Με αυτόν τον τρόπο στρώνεται το έδαφος στα αφεντικά.

ΤΟ ΡΗΓΜΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΥΠΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΔΕΙΞΗ ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ ΠΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΑΥΤΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ ΠΟΥ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ ΤΑ ΚΡΑΤΗ. ΘΕΩΡΩΝΤΑΣ ΟΤΙ ΛΕΙΠΕΙ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΤΑΞΙΚΗ-ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΤΗ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΒΙΩΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΜΑΣ ΑΦΟΡΟΥΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΣΥΝΕΙΣΦΕΡΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΟΞΥΝΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ-ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

STEKIKSANTHIS.SQUAT.GR

AUTONOMO.STEKI.XANTHIS@GMAIL.COM

ΡΗΓΜΑ

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

ΤΕΥΧΟΣ 2^η - ΜΑΪΟΣ 2011 - ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

ΣΕΚΑΠ

Στα σχέδια ιδιωτικοποίησης της ΣΕΚΑΠ αποφάσισαν να αντισταθούν οι εργαζόμενοι του εργοστασίου. Η προσκόλληση στους συνδικαλιστικούς τους εκπροσώπους όμως, δεν έφερε τα επιθυμητά αποτελέσματα. Ας δούμε όμως με τι «μέσα» αντιστάθηκαν:

Την Τρίτη 10 Μαΐου απέκλεισαν από τις 6.30 το πρωί την Εφορία Ξάνθης με απόλυτη επιτυχία, καθώς αυτή δεν λειτουργήσε καθόλου αλλά απεργούσαν και όλοι οι εργαζόμενοι του εργοστασίου.

Την Τετάρτη 11, συμμετείχαν στο συλλαλητήριο που είχαν καλέσει ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ στο εργατικό κέντρο. Πρέπει να ειπωθεί όμως πως υπήρξαν απεργοσπάστες που πήγαν στο εργοστάσιο για δουλειά.

Την Πέμπτη 12, οι εργαζόμενοι του εργοστασίου πήγαν στην Θεσσαλονίκη όπου έκαναν αποκλεισμό στην Περιφέρεια (πρώην Υπουργείο). Δεν υπήρχαν απεργοσπάστες. Μετά τη συνέλευση των μετόχων που έγινε την Παρασκευή 13 Μάη δρομολογήθηκε η αλλαγή του καταστατικού με ένα δικονομικό κόλπο (αντί για τη συναίνεση των 2/3 που απαιτούνταν η ΑΤΕ πέρασε την τροπολογία με το 50+1 των παριστάμενων μετόχων) οδηγείται πλέον το εργοστάσιο στα χέρια ιδιωτών.

ΚΟΖΛΟΝΤΟΥΓΙ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΑΚΟΥΕΙ

Το διάστημα των προηγούμενων μηνών η κοινή γνώμη ανά την υφήλιο «συγκλονίστηκε» από τον πυρηνικό όλεθρο της φουκουσίμα που προήλθε από τον φονικό σεισμό που έπληξε την Ιαπωνία. Στην τοπική κοινωνία λοιπόν, είναι λογικό να υπήρξε μια «παγωμάρα» όταν η είδηση της διαρροής ραδιενέργειας στο Κοζλοντούι έκανε την εμφάνισή της. Το εργοστάσιο ανακοίνωσε διακοπή λειτουργίας του σταθμού για «λόγους συντήρησης» ενώ 2 εβδομάδες μετά η βουλγαρική κυβέρνηση επιβεβαίωσε τη φημολογία που είχε ανασπυχθεί για διαρροή. Το γεγονός ότι οι άνεμοι εκείνη την ώρα έπνεαν νότιοι προς τα ελληνικά σύνορα κάνει ακόμα μεγαλύτερη την ανησυχία για μόλυνση στα «μέρη» μας. Το συμβάν έρχεται να προστεθεί στο μεγάλο ατύχημα του 2006 το οποίο είχε απασχολήσει επίσης πολύ σοβαρά τους «αρμόδιους και τις αρχές».

Ενδιαφέρον έχει το να ψάξει κανείς τις λεπτομέρειες σχετικά με το «μεγάλο ατύχημα» του 2006. Πιο συγκεκριμένα, η κυβέρνηση της βουλγαρίας είχε προσπαθήσει να μη δημοσιοποιήσει το ατύχημα, ενώ ο διευθυντής του εργοστασίου που μίλησε ανοιχτά για το ζήτημα απομακρύνθηκε από τη θέση του για λόγους «εθνικών συμφερόντων» και θεωρήθηκε προδότης. Παράλληλα οι βουλγαρικές ρυθμιστικές αρχές βαθμολογήσαν με 2 στην 7βάθμια κλίμακα επικινδυνότητας το περιστατικό ενώ άλλοι σχετικοί φορείς υποστηρίζουν ότι έπρεπε να βαθμολογηθεί με 3. (επίπεδο 3=«σοβαρό συμβάν με σημαντική διάδοση ραδιενέργειας στην εγκατάσταση και υπερέκθεση εργαζομένου».)

Τις συνέπειες γύρω μας τις αντιληφθήκαμε ήδη. Οι βρετανικές αρχές εντόπισαν και απέσυραν ραδιενεργά μανιτάρια από τη βουλγαρία μολυσμένα με Καϊσιο 137, τα οποία είχαν σταλεί στη βρετανία από την πόλη Παζαρτζικ (100 χλμ από τα ελληνικά σύνορα). Το κατά πόσο τα βουλγαρικά προϊόντα που εισάγονται στην Ελλάδα είναι ελεγμένα είναι ένα ζήτημα στο οποίο ασφαλώς και δεν περιμένουμε σαφή απάντηση.

Και ενώ ο σταθμός και τα όσα έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια, έχουν προκαλέσει τη γενική κατακραυγή τόσο μεμονωμένων κατοίκων, όσο και συλλογικοτήτων, η βουλγαρία εξετάζει την κατασκευή ενός νέου πυρηνικού σταθμού στη μπέλενε (100 χλμ από θράκη). Στο σχέδιο προθυμοποιείται να συμμετάσχει και η ρωσία ενώ το μόνο που προβληματίζει τις κυβερνήσεις είναι φυσικά, το κόστος κατασκευής του νέου σταθμού.

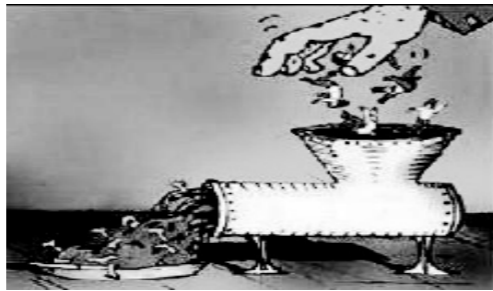
Η περίπτωση του συγκεκριμένου σταθμού είναι άλλη μια περίπτωση που επιβεβαιώνει τη θέση μας. Μπροστά στο βωμό του κέρδους, τα αφεντικά και τα κράτη δε λογαριάζουν ούτε την επικινδυνότητα των εγχειρημάτων τους, ούτε την καταστροφή του περιβάλλοντος που είναι βέβαιο ότι προκαλείται από τις δραστηριότητες αυτών των σταθμών. Η κάθε «πράσινη» κυβέρνηση που εγκαθιστά έναν πυρηνικό σταθμό σε μια χώρα βλέπει το ζήτημα καθαρά κερδοσκοπικά αδιαφορώντας για τον κόσμο που εκτίθεται μονίμως σε «επιτρεπτά» ποσά ραδιενέργειας καθώς και για τον όλεθρο που μπορεί να επιφέρει μια τυχόν βλάβη στις μελλοντικές γενιές μιας ευρύτερης περιοχής (βλ. Τσέρνομπιλ). Τα πυρηνικά καπιταλιστικά όνειρα μπορούν να γίνουν εν μία νυκτί πυρηνικοί εφιάλτες για ανθρώπους σε ακτίνα εκατοντάδων χιλιομέτρων από το σημείο που βρίσκεται ο εκάστοτε πυρηνικός σταθμός. Τα αφεντικά παίζουν με επικίνδυνα κερδοφόρα παιχνίδια, που μπορούν να επιφέρουν απεπαιστωμένες ζημιές στις μελλοντικές γενιές και φυσικά στο περιβάλλον.

Για να έχουμε την ικανότητα να αναλύσουμε τις καταστάσεις τις οποίες βιώνουμε είτε στο εσωτερικό της χώρας είτε σε επίπεδο διακρατικών ανταγωνισμών, είναι απαραίτητο να αναλύσουμε την ουσία της καπιταλιστικής μηχανής και της κρίσης της. Θα προσπαθήσουμε να διακρίνουμε προς τα πού κινείται και να εξάγουμε κάποια συμπεράσματα, πάντα από θέση μάχης. Γιατί πόλεμος ενάντια στο άγνωστο, είναι και πόλεμος ενάντια στον φόβο.

Η κοινωνική απάθεια ως κύριο εργαλείο επιβολής των αφεντικών και χαρακτηριστικό της ελληνικής κοινωνίας

Η Ελλάδα από τα τέλη της δεκαετίας του 70 ξεκίνησε την ευρωπαϊκή της πορεία με την είσοδο στην ΟΝΕ και το 2002 απόκτησε κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα (ευρώ) με άλλες 12 χώρες. Ήδη από τη δεκαετία του 60 ξεκίνησε η μεγάλη οικονομική «ανάπτυξη» της Ελλάδας: μεγάλα έργα, τεράστια ανοικοδόμηση, επένδυση κεφαλαίων από ιδιώτες συνέθετε τη μέχρι πρόσφατη οικονομική κατάσταση της χώρας. Αρκετοί έλληνες άφησαν την ύπαιθρο, συγκεντρώθηκαν στα αστικά κέντρα και πολλοί πλούτισαν (ειδικότερα από τη δεκαετία του 90 και μετά η αθρόα προσέλευση μεταναστών που συνεπάγεται μεγάλη και φθηνή εργατική δύναμη βοήθησε προς αυτήν την κατεύθυνση). Ενώ όλοι διατεινόταν και υπερηφανεύονταν για την οικονομική πορεία της Ελλάδας (παρόλο που τα οικονομικά νούμερα έδειχναν το αντίθετο, ειδικότερα τη τελευταία δεκαετία), άλλωστε διεθνή οικονομική κύκλοι θεωρούσαν την Ελλάδα πρότυπο οικονομικής ανάπτυξης, σκάει η φούσκα. Η ελληνική κυβέρνηση παραδέχεται ότι το δημόσιο είναι υπερχρεωμένο, το έλλειμμα τεράστιο, το εξωτερικό χρέος ακόμα μεγαλύτερο και η μόνη λύση για να μην κατάρρευση η χώρα είναι η είσοδος στο ΔΝΤ. Η επίθεση των αφεντικών ενάντια στους εργαζομένους έχει ξεκινήσει εδώ και πολλά χρόνια αλλά το τελευταίο χρόνο (με την είσοδο της χώρας στο ΔΝΤ) βιώνουμε μια ολομέτωπη επίθεση σε όλα τα επίπεδα: Οι εργασιακές σχέσεις αναδιαρθρώνονται, το δημόσιο ιδιωτικοποιείται, χιλιάδες απολύσεις, ελαστικότερα ωράρια και μορφές εργασίας, μειώσεις μισθών και συντάξεων, αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης και μια γενικευμένη επίθεση του κράτους και των αφεντικών σε οποιαδήποτε εργασιακή και κοινωνική κατάκτηση υπήρχε. Αυτό βέβαια που μας προκαλεί εντύπωση δεν είναι τόσο τα σκληρά μέτρα όσο η γενικευμένη κοινωνική απάθεια για αυτά που έρχονται. Θεωρούμε λογική συνέχια του καπιταλισμού όλες τις επεμβάσεις. Στη προσπάθειά του να ξεφύγει από τη κρίση που τον διέπει αλλά και ταυτόχρονα να βγει ισχυροποιημένος από όλη αυτή τη διαδικασία, οι κεφαλαιοκράτες και οι μεγαλοαστοί, προσπαθούν με κάθε μέσο να αυξήσουν τα κέρδη τους και να δημιουργήσουν όσο το δυνατόν γίνεται ένα πειθήνιο εργατικό δυναμικό που στη καθημερινή προσπάθειά του να επιβιώσει θα δέχεται αδιαμαρτύρητα τις αποφάσεις των αφεντικών, θα δουλεύει ακατάπαυστα για μισθούς πείνας και θα σκύβει το κεφάλι υπό το φόβο της ανεργίας. Δημιουργώντας δίπολα μεταξύ δημόσιων – ιδιωτικών υπαλλήλων, ελλήνων – μεταναστών η Ελλάδα αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα της πολιτικής διαίρει και βασιλεύει. Όπως γράφτηκε παραπάνω γνωρίζουμε ότι ο καπιταλισμός λειτουργεί με αυτόν τον τρόπο, το προβληματικό για εμάς είναι η απάντηση που δίνεται σε όλα αυτά από την κοινωνία. Θεωρούμε ότι για να απαντήσουμε σε αυτό το προβληματισμό πρέπει να κάνουμε μια ιστορική αναδρομή από τη δεκαετία του 70 και μετά. Ύστερα από τη κατάρρευση της χούντας και τη δημιουργία κατά τη διάρκεια αυτής ανατρεπτικών διαθέσεων από ένα σημαντικό μέρος της κοινωνίας (από της μαχητικές απεργίες μέχρι το ένοπλο αντάρτικο) η έλευση στη χώρα πολιτικών σωτήρων (καραμανλής, παπανδρέου) και η λαϊκίστικη ρητορική

τους δημιούργησε τη ψευδαίσθηση της αποκατάστασης της δικαιοσύνης και της δημοκρατίας. Η αναδυόμενη μεσαία αστική τάξη γρήγορα πλούτισε. Η είσοδος στο

δημόσιο και ο σταθερός μισθός, τα ρουσφέτια και η υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος, τα μεγάλα έργα που απορρόφησαν χιλιάδες εργατικές θέσεις, η ανάπτυξη του ιδιωτικού τομέα και ο πλουτισμός των επιχειρήσεων έφεραν χρήματα στις τσέπες των ελλήνων. Ότι δε μπορούσε να αντέξει η τσέπη του μεσοαστού εκεί ήταν οι τράπεζες έτοιμες να τους προσφέρουν δάνεια για να ικανοποιήσει τις πλασματικές αλλά υπεράριθμες καταναλωτικές του ανάγκες. Προσφέροντας δάνεια με τοκισμό (νόμιμοι τοκογλύφοι) σε οποιονδήποτε τα ζητούσε ανεξαρτήτως της ικανότητας να τα ξεπληρώσει η ελληνική οικονομία αναπτύχθηκε βασιζόμενη στις τράπεζες και στα δάνεια που απλόχερα πρόσφεραν: ειδικότερα από το '96 μέχρι το '07 η οικονομική ανάπτυξη της χώρας βασίστηκε στα δημόσια έργα (κυρίως λόγω των ολυμπιακών αγώνων) και στη θεαματική αύξηση της τραπεζικής πίστης στα νοικοκυριά. Όπως άλλωστε παρατηρείται σε παγκόσμιο επίπεδο ο υπερχρεωτισμός και το διαρκές κυνήγι των χρημάτων καθώς και οι καθημερινές συνθήκες πίεσης και εκμετάλλευσης από τη μαφία των αφεντικών διάβρωσε τις διαπροσωπικές σχέσεις, απομάκρυνε τον άνθρωπο από την κοινωνία και έσπασε τους συνδεδεμένους κρίκους που είχαν αναπτύξει ιδιαίτερα στα εργατικά κινήματα μέχρι το '80. Ο άνθρωπος τυφλωμένος από τη δίψα του για χρήματα έπεσε στην παγίδα που του έστησε το σύστημα και προτίμησε το φαίνεσθαι από το είναι. Απορροφημένος από την καταναλωτική του μανία και τη καθημερινή του προσπάθεια να την ικανοποιήσει μετατράπηκε σε εργατική μηχανή αυξάνοντας συνεχώς τις ώρες εργασίας του. Απομακρύνθηκε από τον κοινωνικό ιστό, κλείστηκε πίσω από ένα γυάλινο τοίχο βλέποντας αποστασιοποιημένος τις εξελίξεις και τη καταπίεση που δέχεται προωθώντας σε απίστευτο βαθμό τον ωχαδερφισμό και την ατομική ανέλιξη και επιτυχία εις βάρος του συνόλου. Στράφηκε ο ένας απέναντι στον άλλον, συνειδητά ή όχι, και αρκετοί επιδίωξαν να γίνουν αφεντικά ικανοποιώντας τις φιλοδοξίες τους ή θέλοντας να αποτινάξουν από πάνω τους τον παλιό ζυγό εκμετάλλευσης που δέχονταν περνώντας από τη θέση του εκμεταλλεμένου στη θέση του εκμεταλλευτή

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ ΝΕΑ

Ένας ακόμη δολοφονημένος εργάτης στα κάτεργα της εργοδοσίας. Ο 44χρονος Χαράλαμπος Καλαντίδης έχασε τη ζωή του στις 8.30 το πρωί της Τετάρτης όταν καταπλακώθηκε από μεγάλο όγκο μαρμάρου κατά τη διάρκεια της εργασίας του. Ο «άτυχος» άνδρας εργαζόταν στα λατομεία της επιχείρησης «Παύλιδη», στην περιοχή Πηγές Δράμης. Στοιχευμένος με τον νεαρό εργάτη ο οποίος καταπλακώθηκε στο στήθος από αγροτικό μηχάνημα. Αποτέλεσμα του τραυματισμού του ήταν ο ακρωτηριασμός δαχτύλων του χεριού και πολλαπλές κακώσεις. Ο νεαρός μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο με την βοήθεια 40χρονου αγρότη με τον οποίο από σφιχτά φαίνεται εκτελούσαν μαζί γεωργικές εργασίες. Το περιστατικό συνέβη στην Αγία Βαρβάρα. Ένα ακόμη «εργατικό ατύχημα» σημειώθηκε, σε τμήμα του εμπορικού λιμανιού του Πειραιά, το οποίο διαχειρίζεται η πολυεθνική εταιρεία ΣΕΠ (COSCO). Δύο ΟΣΜΕ (Οχημα Στοιβασίας Μεταφοράς Εμπορευματοκιβωτίων) τα οποία ζυγίζουν περίπου 15 τόνους) συγκρούστηκαν μεταξύ τους με αποτέλεσμα να τραυματιστεί ένας εκπαιδευόμενος χειριστής.

Τώρα πλέον οι Έλληνες εργάτες δεν έχουν να φοβούνται μόνο τα «τυχαία συμβάντα», αλλά και την μεθοδευμένη επίθεση του κράτους, που παίρνει σάρκα και οστά στο πρόσωπο ενός εργαζομένου (αστυνομικού, «προστάτη» τον πολιτών). Αυτό γίνεται εύκολα αντιληπτό βλέποντας τις επιθέσεις των ΜΑΤ στις απεργιακές-εργατικές κινητοποιήσεις. Πιο πρόσφατο παράδειγμα αποτελεί η πανεργατική απεργία της 11ης Μαΐου, όπου η κατασταλτική μανία του κράτους, είχε ως αποτέλεσμα δεκάδες τραυματισμούς διαδηλωτών, αρκετοί εκ των οποίων οδηγήθηκαν στο νοσοκομείο. Συγκεκριμένα ο Ιωάννης Καύκας οδηγήθηκε στο χειρουργείο με σοβαρές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις και μετά το πέρας της ερχειρήσας παρέμεινε σε κώμα στην μονάδα εντατικής Θεραπείας. Αντίστοιχο είναι και το παράδειγμα ενός άλλου διαδηλωτή του οποίου αφαιρέθηκε η στήλινα. Απο το σκινηκό τρόμου δεν θα μπορούσαν να λείπουν και η προσαγωγές. Προσαγωγές που με την βοήθεια «μαγικών» τσαντών θα εξελιχθούν σε συλλήψεις του «τρομονομου...».

Καθαρίστρια σε ξενοδοχείο στην περιοχή των Κουφαλιών, που βρίσκεται στο 1ο χλμ Χαλκηδόνας- Βέροιας, «τόλμησε» να ζητήσει το δώρο του Πάσχα από τον εργοδότη της με αποτέλεσμα να της επιτεθεί και να την τραυματίσει. Η τρομοκρατία και ο τραμπουκισμός του αφεντικού της δεν έφτανε για να την φμύσει, και η εργαζομένη προέβη σε μήνυση εναντίον του αφεντικού Ιωάννη Τσαλώνη τον οποίο όμως αθώωσε το πρώτο Μονομελές Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης καταπιόνοντας την έκκληση της για δικαιοσύνη.

Επίθεση δέχθηκε εργαζομενος στα Everest στα Καμίνια λίγο μετά τη λήξη της βάρδιας του, καθώς αρνήθηκε να εκτελέσει τα καψώνια του αφεντικού του. Σαν να μην έφτανε αυτό, γνωρίζοντας

καλύτερα τα «πράγματα» (βρισκόμενος στη θέση του εκμεταλλευτή), διασφάλισε τη θέση του με μία μήνυση στον εργαζομενο. Σε κινητοποίηση αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκε έξω από το καταστημα, ήταν παρόν μόνο ο δικηγόρος του αφεντικού (σιγα μην εμφανιζόταν ο ίδιος).

Ο τραμπουκισμός και η τρομοκρατία είναι απο χαρακτηριστικά γνωρίσματα των αφεντικών όταν πληττονται τα οικονομικά τους συμφέροντα

Σε σειρά απολύσεων εργαζομένων προχωράει, Σκερδοφόρος επιχείρηση. Η «EXCEL AE» η οποία παράγει χρώματα και εδρεύει στην Καρδίτσα, πριν το Πάσχα απέλυσε δύο εργαζομένους και κάτω από πιέσεις ανάγκασε σε παραίτηση έναν ακόμη. Και όμως η εργοδοσία (εργοδοσία μιας επιχείρησης, που παρά την κρίση παραμένει κερδοφόρα). Προκειμένου να δικαιολογήσει τις απολύσεις, δε δίστασε να καταφύγει σε συκοφαντίες ενάντια στους απολυμένους, διοχετεύοντας ψεύδη για δήθεν οικονομικές ατασθαλίες των απολυμένων. Στην εταιρεία «ΑΦΟΙ ΒΛΑΧΟΥ Α.Β.Ε.» θεωρούν λογικό και απαιτούν «τμήμα των εργαζομένων να δουλεύουν τα Σάββατα τσάμπα». Αυτή η εξέλιξη έρχεται τη στιγμή που η εταιρεία, όχι απλά δε βρίσκεται σε ύφεση, αλλά σε ταχεία ανάπτυξη. Αυτό επιτυγχάνεται, με τον εκσυγχρονισμό του παραγωγικού εξοπλισμού πράγμα που πολλαπλασιάζει την παραγωγικότητα, και το άνοιγμα δεύτερου εργοστασίου στο Ιράκ. Η εταιρεία ασχολείται με παραγωγή, υλικών χάρτινης και εύκαμπτης συσκευασίας. Έτσι με την βοήθεια της Πανελλαδικής Ένωσης Λιθογράφων (μισθωτών γραφ. τεχνών τύπου κ. συναφών επαγγελματιών), αποφεύχθηκε για την ώρα αυτό τους το θέλημα, όπως επίσης και η διάθεση της εργοδοσίας για την εγκατάστασης καμερών στους χώρους εργασίας. **ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΠΟ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΥΣ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΗΣ ΔΩΔΩΝΗΣ**

Το εργοστάσιο της γαλακτοβιομηχανίας «Δωδώνη» στα Ιωάννινα, πολιορκούν στις 9/5 οι κτηνοτρόφοι της περιοχής διεκδικώντας καλύτερες τιμές για το γάλα. Ορισμένοι από τους καταληψίες έφτασαν ως την αίθουσα που συνεδριάζει το διοικητικό συμβούλιο της γαλακτοβιομηχανίας και είπαν ότι θα παραμείνουν εκεί μέχρι να γίνει δεκτό το αίτημα τους. Η κίνηση τους αυτή προκάλεσε πανικό στο Δ.Σ. καθώς έσπευσαν να εγκαταλείψουν το χώρο. Ενώ η «Δωδώνη» τελεί υπό κατάληψη, χωρίς να εμποδίζετε η παραγωγική διαδικασία, καθώς οι καταληψίες περιορίζονται στα γραφεία της διοίκησης. Αστυνομικοί των ΜΑΤ εισβάλλουν στον κτήριο (δεν έχει διευκρινιστεί ποιος έδωσε την εντολή) και ακολουθεί συμπλοκή κατά τη διάρκεια της οποίας συλλαμβάνονται 6 άτομα. Μετά από παρέμβαση στο αστυνομικό μέγαρο όμως αφήνονται. Οι κινητοποιήσεις στη Δωδώνη γίνονται σε ένα μεγαλύτερο πλαίσιο ξεπουλήματος που πάει να φέρει η Αγροτική Τράπεζα πωλώντας το 51% των μετοχών που κατέχει σε ιδιώτες. Αν η «συνεταιριστική» μορφή του εργασιασίου δεν χάθηκε όταν η ΑΤΕ αγόρασε τις μετοχές των εταιριών, χάθηκε στην κρίση του κέρδους των αφεντικών.

Τα παραπάνω περιστατικά αποδεικνύουν πλέον έμπρακτα την κοινωνική οργή και δυσαρέσκεια των καταπιεσμένων απέναντι στους εκπροσώπους της εξουσίας. Οι πρώην και νυν βουλευτές έχουν χάσει το δικαίωμα στη δημόσια παρουσία ανεπιστρεπτή. Αυτό που εισπράτουν κάθε φορά που γίνονται αντιληπτοί δεν είναι η μέχρι πρότινος θερμή χειραψία με τα ανάλογα χαμόγελα αλλά αιφνίδιες επιθέσεις που φτάνουν από προφορικούς διαπληκτισμούς μέχρι γιαούρτια και ξύλο. Απ' την άλλη πλευρά τα ΜΜΕ σε άμμεση συνεργασία με την πολιτική ελίτ προσπαθούν να αποπροσανατολίσουν την κοινωνία συγκαλύπτοντας τα γεγονότα και προβάλλοντας τα σαν

μεμονομένα περιστατικά και ορισμένες φορές υποκινούμενα απ' τον ΣΥΡΙΖΑ. (άραγε σε ποιόν υποκινητή θα ρίξει ευθύνες ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ σε ενδεχόμενη επίθεση κατά των βουλευτών του;). Η εξουσία σε όποια χέρια κι αν βρίσκεται (είτε δεξιά είτε αριστερά) θα ασκείται προς τους εξουσιαζόμενους με την ίδια βαρβαροτητα και σφοδρότητα με κεντρικό στόχο την διατήρηση της εκμετάλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Μένει να δούμε αν αυτά τα αυθόρμητα ξεσπάσματα των εξουσιαζόμενων εξελιχτούν σε κάτι πιο οργανωμένο και επεκταθούν και προς τους τοπικούς άρχοντες (οι οποίοι συνεχίζουν να πίνουν τα καφεδάκια τους ανενόχλητοι).

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΞΑΝΘΗ

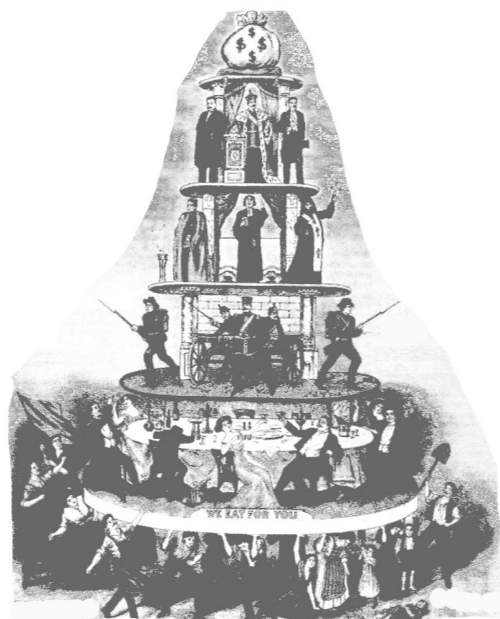
Δεκέμβριος 2008. Μετά τη δολοφονία απο μπάτσους του Αλ. Γρηγορόπουλου. Ένα τράνταγμα της κοινωνίας. Ένα μικρό αλλά ουσιαστικό ρήγμα στην καπιταλιστική βαρβαρότητα. **Μικρό** γιατί δε μπόρεσε να προκαλέσει το πέρασμα σε μια διαφορετική, πιο ελεύθερη οργανωτική κοινωνική δομή. Γιατί τα εξεγερσιακά χαρακτηριστικά παρόλο που ήταν εμφανή δεν καταφέραν να εισχωρήσουν βαθιά και να διατηρηθούν σε εκείνες τις κοινωνικές ομάδες που βιώνουν την εκμετάλλευση και την υποβάθμιση της ζωής τους σε επιβίωση. Γιατί πέρασε και ακούμπησε ελάχιστα τα μέσα παραγωγής. **Ουσιαστικό** δε γιατί άφησε μια ελπιδοφόρα παρακαταθήκη, χρήσιμη για τους μελλοντικούς αγώνες αλλά όχι μοναδική κι "αγιασμένη". Εκείνες τις μέρες σε πολλές πόλεις αυτοί που βρέθηκαν στο δρόμο επέλεξαν μεταξύ άλλων να προχωρήσουν σε καταλήψεις κρατικών κτιρίων. Είτε θέλοντας να τα χρησιμοποιήσουν ως ανοικτούς χώρους πληροφόρησης, συντονισμού και συνέχισης του αγώνα είτε απλώς "συμβολικά" (σημειολογία/σημασία του κτιρίου) είτε και τα δύο.

Στα πλαίσια τέτοιων αντιλήψεων και πρακτικών το μεγαλύτερο κομμάτι της πορείας που έλαβε χώρα την Τετάρτη 10/12/08 στην Ξάνθη (ημέρα πανεργατικής απεργίας καλεσμένης απο ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ) δεν κατέληξε στο Εργ.Κέντρο αλλά κατευθύνθηκε στη Νομαρχία επιχειρώντας συμβολική κατάληψή της. Απόφαση για την οποία ήταν ενήμερος ο κόσμος της πορείας μιας και είχε παρθεί ανοικτά και συλλογικά από τον Σύλλογο Φοιτητών και το συντονιστικό κατάληψης του Πολυτεχνείου. Στο ισόγειο του κτιρίου δυνάμεις των ΜΑΤ πρόβησαν σε χρήση χημικών εντός του (!) και τραυμάτισαν φοιτητές και εργαζόμενους κατά τη διάρκεια σύγκρουσης με τους διαδηλωτές. Μήνες αργότερα **ασκείται**

δίωξη στους Π.Μουσταφέλλο και Σ.Φωτεινόπουλο, φοιτητές και γνωστούς για την πολιτική τους δράση, με βάση στημένες καταθέσεις μπάτσων. Ένα διογκωμένο κατηγορητήριο, το οποίο αρχικά περιλάμβανε και τις κατηγορίες της σύστασης εγκληματικής οργάνωσης και της απόπειρας ανθρωποκτονίας. Η δίκη ορίστηκε για τις 17/5/2011 αλλά αναβλήθηκε για την επόμενη εβδομάδα. **Ίδια τακτική** ακολουθείται και στο Βόλο επίσης για τα γεγονότα του Δεκεμβρίου εκεί.

Όταν οι αντικειμενικές συνθήκες (απαξίωση του πολιτικού συστήματος και των εκπροσώπων του από την πλειοψηφία της κοινωνίας – συστημική κρίση) έχουν αρχίσει να ωριμάζουν, και η εξέλιξη αυτή φαντάζει **δύσκολο να σταματήσει**, ή τουλάχιστον να διακοπεί προσωρινά, το κράτος οφείλει να επέμβει. Να ελέγξει τη διαμόρφωση εκείνων των υποκειμενικών συνθηκών που θα γεννήσουν ένα κίνημα δυνατό, ανταγωνιστικό προς το σύστημα και τις κοινωνικές σχέσεις-ραχοκοκκαλιά του, το οποίο με το έδαφος προνομιακό έχει τη δυνατότητα να οδηγήσει σε κάτι πιο ελεύθερο και βιώσιμο απο το υπάρχον. Ο **έλεγχος** επιτυγχάνεται αφενός με την όξυνση των ρατσιστικών/ξενοφοβικών αντανακλαστικών που βρίσκονται μπολιασμένα και κάποιες φορές εν υπνώσει στη συνείδηση της κοινωνίας, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, και μπορούν να πετύχουν ακόμη και την φασιστικοποίηση της, αφετέρου με την τρομοκράτηση και την παραδειγματική τιμωρία όσων αποπειραθούν να αμφισβητήσουν το "ποιός έχει τον τελευταίο λόγο" και τολμήσουν να σηκώσουν κεφάλι σε ό,τι τους (μας) καταπιέζει.

Απέναντιστοκαπιταλιστικό και φασιστικό κανιβαλισμό και τον φόβο να βρεθεί η συνειδητοποίηση της θέσης μας στην καπιταλιστική κρεατομηχανή και η κοινωνική αλληλεγγύη σε κάθε Μουσταφέλλο και Φωτεινόπουλο.

Όμως αυτή η σχέση εκμεταλλευτή – εκμεταλλεόμενου προσδιορίζεται και καθοδηγείται από τις οικονομικές και πολιτικές εξουσίες και πλέον ίσως πιο ευδιάκριτα από ποτέ περνάμε όλοι στη θέση του εκμεταλλεόμενου. Οι μεγάλες και μαχητικές εργατικές πορείες δείχνουν σε ένα βαθμό ότι το γυαλί έχει αρχίσει να ραγίζει και οι άνθρωποι έχουν αρχίσει να οργανώνονται. Αυτό που απομένει

είναι να παλέψουμε για να σπάσει εντελώς, να δημιουργήσουμε ισχυρούς δεσμούς αλληλεγγύης, να κατανοήσουμε την εκμετάλλευση που δεχόμαστε από το σύστημα (ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΡΙΣΕΙΣ), να αυτοοργανωθούμε και να πολεμήσουμε με όλα τα μέσα για την ανατροπή του.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Σε περιόδους κρίσης- κρίσης κερδοφορίας των αφεντικών, το κράτος είναι αυτό που αναλαμβάνει το τιμόνι της καπιταλιστικής μηχανής, είναι πλέον ο συλλογικός καπιταλιστής που παίρνει στα χέρια του τη διατήρηση της κερδοφορίας και των μέσων παραγωγής των αφεντικών με κάθε δυνατό τρόπο. Αυτό δηλαδή που συνέβη χαρακτηριστικά στα περισσότερα δυτικά κράτη, όταν έσκασε η κρίση. Έτρεξαν να κρατικοποιήσουν αμέσως τα χρέη των μεγάλων ιδιωτικών επιχειρήσεων που κινδύνευαν αυξάνοντας υπέρογκα το δημόσιο χρέος όπως ακριβώς έκανε και η Ελλάδα με τα χρέη των τραπεζών. Ανέλαβε στις πλάτες των υπηκόων της τα ιδιωτικά χρέη των τραπεζών εντείνοντας την πίεση προς όφελος των αφεντικών. Η σχέση κράτους και αφεντικών είναι πολύ πιο στενή από όσο κάποιοι θέλουν να νομίζουν. Ο ανταγωνισμός μεταξύ τους είναι αυτό που "αναγκάζει" τους κεφαλαιοκράτες να μπουν κάτω από τη σημαία, ή αν θέλετε ξεμπροσιάζει το ρόλο του κράτους ως εγγυητή της κερδοφορίας τους. Είναι που χρειάζονται τη στρατιωτική και ιδεολογική του ισχύ για να κάνουν την οικονομία να κινηθεί πάντοτε ποτισμένη με το αίμα μας.

Και όταν λέμε πως χρειάζονται την στρατιωτική ισχύ για να κινηθεί η οικονομία δεν εννοούμε μόνο στο εσωτερικό των κρατών, με την επίθεση απέναντι στους εργάτες και τους μικρο-μεσοστούς του. Εννοούμε και τον διακρατικό ανταγωνισμό. Αν και οι κόντρες των ντόπιων με τα «ξένα» αφεντικά ήταν πάντοτε κόκκινο πανί για κάθε κράτος "που σέβεται τον εαυτό του", είναι η στιγμή της κρίσης που βγάζει στην επιφάνεια την ουσία του. Είναι που σ'αυτές τις περιόδους ο αέρας που αναπνέουν τα αφεντικά είναι τόσο δηλητηριασμένος που αναγκαστικά στρέφονται στους "απέναντι". Ο διακρατικός οικονομικός ανταγωνισμός είναι ο προπομπός της πολεμικής αναμέτρησης. Μπορεί ο πόλεμος με την ωμή του έννοια να διαφέρει από την οικονομική- εξωτερική πολιτική ως προς τα μέσα και κατά κάποιον τρόπο και ως προς το αποτέλεσμα, αλλά η ουσία παραμένει. Και είναι αυτή ακριβώς η αδυναμία του κεφαλαίου να ανασταραχθεί. **Δεν μπορούμε να δούμε τον πόλεμο ξέχωρα από την οικονομική πολιτική του κάθε κράτους(κόμμα των αφεντικών) και αντίστροφα δεν μπορούμε να δούμε την οικονομική πολιτική ξέχωρα από την στρατιωτική επιρροή- ισχύ του κάθε κράτους.**

Δεν είναι τα ανεπτυγμένα καπιταλιστικά κράτη έτσι όπως τα εννοούν στην Ελλάδα οι αριστεροί αυτά που έχουν στο πίσω μέρος του μυαλού τους τον πόλεμο, δηλαδή την επέκταση σε βάρος του αντιπάλου και την καταστροφή. Το αν ένα κράτος έχει φυλαγμένο αυτό το χαρτί στο οπλοστάσιό του ή εν τέλει αν το χρησιμοποιεί ήδη, εξαρτάται και από άλλους παράγοντες. Πρώτον από το γεγονός ότι καπιταλιστική ανάπτυξη δεν είναι μόνο το καθιερωμένο μοντέλο βιομηχανία- τραπεζοπιστωτικός τομέας, υπάρχουν τομείς όπως οι μεταφορές(π.χ. εφοπλιστές) κ το παράνομο κεφάλαιο(οικονομία του εγκλήματος) όπου συνεισφέρουν και αυτά εξίσου στην καπιταλιστική "ανάπτυξη". Και δεύτερον από το γεωγραφικό του πλασάρισμα στα παιχνίδια των γεωπολιτικών ανταγωνισμών. Όσο καλύτερο το πλασάρισμα, δηλαδή σε όσο κομβικότερο σημείο είσαι σε σχέση με τους γενικότερους διακρατικούς ανταγωνισμούς, όπως ας πούμε η νοτιοανατολι-

κή περιοχή της Ευρώπης πάνω ακριβώς από τη μεσόγειο και τη μέση ανατολή, τόσο περισσότερους και καλύτερους φίλους θα έχεις. Φίλους-συμμάχους που έχουν συμφέροντα στην περιοχή και θα μπορούσαν να σε βοηθήσουν στα αιματηρά σου σχέδια. Όπως καταλάβατε οι δύο τελευταίες περιπτώσεις ταιριάζουν γάντι στην "φτωχή και αδύναμη πλην τίμια" Ελλάδα. Σημαδεύουμε τα δικά μας αφεντικά και τις προοπτικές που μπορεί να σκέφτονται για το ξεπέραςμα της κρίσης. Για το μέλλον που μας επιφυλάσσουν. **Μη νομίζετε πως θα διαστάσουν να μας κάνουν κρέας για τα κανόνια τους. Ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά θα είναι.** Άλλωστε τα ελληνικά αφεντικά μεγάλωσαν και "ανδρώθηκαν" στον πόλεμο. Από τις σφαγές των βόσνιων με τους αδερφούς σέρβους, μέχρι τα βουνά του αφγανιστάν και τις ακτές της μεσογείου εξασκούν ανελλιπώς τα τελευταία χρόνια την τέχνη τους.

Όλα αυτά που προείπαμε μπορεί κανείς εύκολα να τα διακρίνει στην υποτιθέμενα πιο στρατηγική συμμαχία σε στρατιωτικό επίπεδο στην οποία συμμετέχει η Ελλάδα, το ΝΑΤΟ. Το ΝΑΤΟ ήταν μια συμμαχία των δυτικών οικονομιών απέναντι στον εξ' ανατολής κίνδυνο και την "κομμουνιστική" απειλή. Ως συμμαχία απέναντι σε έναν κοινό εχθρό λειτούργησε, όμως από την κατάρρευση της σοβιετικής ένωσης και ύστερα ανάβλυζαν από το εσωτερικό του οι αντιθέσεις. Φάνηκε ξεκάθαρα πως όσο η κρίση βάθαινε ο ενδοκαπιταλιστικός- ενδονατοϊκός ανταγωνισμός οξυνόταν. Όλο και πιο έντονα η βάρκα της παγκόσμιας οικονομίας δεν τους χωράει όλους και όλο και πιο έντονα τα αφεντικά σπρώχνονται μεταξύ τους μπας και πέσει κανένα κάτω από τη βάρκα. Το κάθε κράτος ανάλογα με τη στρατιωτική- οικονομική του ισχύ διαλύει παλιές και φτιάχνει νέες συμμαχίες μέχρι να βρει τους παίκτες που του ταιριάζουν, τους παίκτες με τους οποίους μπορεί να κερδίσει προσωρινά η ομάδα. Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα στον πόλεμο στη Λιβύη όπου ο καθένας τράβηξε τον δρόμο του. Με τη Γαλλία και την Αμερική να ξεκινάνε πρώτες το χορό των βομβαρδισμών και την Αμερική να ακολουθεί. Τη Γερμανία να είναι αντίθετη και την Τουρκία να κάνει τον μεσάζοντα, **ενώ η Ελλάδα έστελνε νύχτα όπλα στον καντάφι για να δολοφονήσει εξεγερμένους.**

Λίβυος εξεγερμένος σημαδεύει εναντίον πολεμικού αεροπλάνου του καντάφι.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Εισαγωγή

Η δραματική αύξηση των κρατουμένων στις ελληνικές φυλακές, οι οποίοι διώκονται για την πολιτική τους δράση, αποτελεί μια κατάσταση που αφορά ολόκληρο τον κόσμο που συμμετέχει στους σημερινούς κοινωνικούς αγώνες. Δεκάδες άνθρωποι οδηγούνται στις φυλακές ως «τρομοκράτες», όχι μόνο ελλείψει αποδεικτικών στοιχείων, αλλά και υπό το βάρος αστυνομικών σκευωριών που παίρνουν σάρκα και οστά στις αίθουσες των αστικών δικαστηρίων. Δεν είναι πρωτόγνωρη ούτε η εμπειρία κατασκευής ενόχων, ούτε το στήσιμο φρονηματικών πολιτικών διώξεων και δικών από την πλευρά του κρατικού μηχανισμού, ιδιαίτερα σε περιόδους οξυμμένου κοινωνικού ανταγωνισμού. Στην εποχή των τρομονόμων, όμως, η δίωξη του φρονήματος έχει πλέον νομική ισχύ και βάσει αυτής στήνονται δίκες που δύνανται να καταδικάζουν αγωνιζόμενα άτομα και συλλογικότητες. Βασικές επιδιώξεις αυτής της στήλης αποτελούν η συμβολή της στην αποκάλυψη των κρατικών σκευωριών, η διάδοση της αλήθειας για υποθέσεις κοινωνικών αγωνιστών που διώκονται από τη δικαστική εξουσία και η έμπρακτη αλληλεγγύη προς αυτούς.

Η υπόθεση του Άρη Σειρηνίδη

Σε αυτό το τεύχος θα παρουσιάσουμε την υπόθεση του αναρχικού Άρη Σειρηνίδη, που χαρακτηρίζεται ως μια από τις απροκάλυπτες σκευωρίες της μεταπολιτευτικής περιόδου. Πρόκειται για μια υπόθεση που αποτελεί καινοτόμο καταστατικό παράδειγμα μιας και είναι η πρώτη φορά στην ιστορία της ελληνικής δικαιοσύνης, όπου η τελευταία καλείται να δικάσει με τεκμηρίο ενοχής το γενετικό υλικό (DNA).

Το χρονικό μιας σκευωρίας

Στις 3/5/2010 ο Α. Σειρηνίδης συλλαμβάνεται σε τυχαίο αστυνομικό μπλόκο. Τα μήντια αμέσως διαρρέουν πως πρόκειται για τον δράστη ληστείας στο πολυκατάστημα Praktiker στην οδό Αθηνών- Πειραιώς (ληστεία, κατά την οποία είχε τραυματιστεί βαριά κι ένας υπάλληλος) και επιδίδονται σε τρομολαγνικά αντι-αναρχικά σενάρια. Την επομένη, η αστυνομία διαψεύδει την είδηση κι ο Α.Σ. κατηγορείται, απλά σε βαθμό πλημμελήματος, για οπλοκατοχή και αντίσταση κατά της αρχής. Στις 7/5/10 εκδίδεται η απόφαση της μη κράτησης του και αναμένεται η απελευθέρωση του. Αντ' αυτού όμως εκδίδεται νέο ένταλμα σύλληψης σε βάρος του. Αυτή τη φορά κατηγορείται για μια ξεχασμένη υπόθεση (ως ο επονομαζόμενος «τρελός με τη βερμούδα, το σομπρέρο και τις σαγιονάρες») πυροβολισμού –χωρίς θύματα- το καλοκαίρι του 2009 εναντίον κλούβας των ΜΑΤ στα Εξάρχεια. Αποδεικτικό στοιχείο; Η ταύτιση στα βιολογικά εργαστήρια της ΓΑΔΑ γενετικού υλικού -που ελήφθη παρανόμα από το πορτοφόλι του- με το γενετικό υλικό που βρέθηκε σε μια χειρουργική μάσκα που περισυλλέχθηκε στην περιοχή του περιστατικού!! Όλες αυτές τις μέρες κρατείται στα κρατητήρια της Αντιτρομοκρατικής στον 12ο όροφο, στην Ασφάλεια σε συνθήκες απομόνωσης, μέχρι τις 12/5/11 όπου και κρίνεται προφυλακιστέος. Όλες οι καταθέσεις διαφόρων μαρτύρων, που πιστοποιούν τη μη ταύτιση του σωματότυπου και των χαρακτηριστικών του Α. Σ. με αυτά του δράστη, καθώς και οι διαβεβαιώσεις ότι βρισκόταν την ίδια μέρα και ώρα σε άλλο δημόσιο χώρο, παρουσία πλήθους κόσμου, παραβλέπονται. Από τη δικογραφία απουσιάζουν στοιχεία για το είδος και τον τύπο του γενετικού υλικού που ανιχνεύτηκε στο πορτοφόλι του, αλλά και στην μάσκα. Η έκθεση του εργαστηρίου της Ασφάλειας σύμφωνα με την οποία στη μάσκα-πειστήριο εντοπίστηκε γενετικό υλικό περισσότερων ατόμων, αποσιωπήθηκε. Ο Α. Σ. οδηγείται στις φυλακές. Στις 4/10/2010 παρίσταται στο συμβούλιο πλημμελειοδικών όπου αποφασίζεται η παράταση της προφυλάκισής του (πέραν του 6μήνου). Στο χώρο συνεδρίας του συμβουλίου είναι παρούσα ιδιαιτέρως ενισχυμένη αστυνομική δύναμη. Οι συνήγοροι ζητούν την αποχώρηση των αστυνομικών, οι οποίοι έδειξαν γραπτή εντολή, που διέταξε την ειδική φρούρηση του με την αιτιολογία ότι «είναι αναρχικός και ως τέτοιος ιδιαίτερα επικίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια». Το έγ-

γραφο αναγνώστηκε δημόσια από την πρόεδρο του συμβουλίου και κατόπιν ολιγόλεπτης σύσκεψης έγινε αποδεκτό, χωρίς ωστόσο, και παρά το αίτημα των συνηγόρων του, να καταχωρηθεί στα πρακτικά! Στις 9/3/2011 ξεκινά η δίκη του στο μεικτό ορκωτό δικαστήριο της Ευελπίδων, όπου βρίσκεται ισχυρότατη αστυνομική δύναμη. Με την έναρξη της διαδικασίας, παρουσία «κλύματος» αντικαθίσταται ο εισαγγελέας που είχε αρχικά οριστεί για τη δίκη, με την εισαγγελέα που είχε κάνει την προδικασία!! Η καλή μέρα από το πρωί φαίνεται, όπως λέει ο λαός. Αμέσως έγινε ένσταση από την υπεράσπιση. Το δικαστήριο έκανε δεκτό το αίτημα εξαίρεσης και η εισαγγελέα αντικαταστάθηκε. Η δίκη συνεχίζεται στις 17 και στις 24/3/2011. Στις 15 Απρίλη και ενώ η ακροαματική διαδικασία είχε σχεδόν ολοκληρωθεί και το κατηγορητήριο είχε καταρρεύσει (κανένας μάρτυρας δεν τον αναγνώρισε, ενώ και το περιβόητο DNA δεν «έδειξε» την προέλευση του, αφού ο μοναδικός μάρτυρας που υποτίθεται ότι τον υπέδειξε στην αστυνομία δεν προσήλθε να καταθέσει και θεωρήθηκε ως αγνώστου διαμονής), το δικαστήριο αποφάσισε την αναβολή της δίκης και την επανάληψη της στις 8 Ιούνη, επικαλούμενο την ασθένεια μέλους της έδρας. Το δικαστήριο, χωρίς τους ενόρκους, αλλά μόνο με τους τακτικούς δικαστές, απέρριψε το αίτημα να αρθεί η προφυλάκιση του πολιτικού κρατούμενου μέχρι την έναρξη της νέας δίκης! Και το συμβούλιο εφετών, που συνήλθε αυτεπαγγέλτως στις 3/5/2011, για να κρίνει την παράταση ή μη της κράτησης, λόγω συμπλήρωσης 12 μηνών, αποφάσισε τη συνέχιση της. Η δίκη έχει οριστεί για τις 8/6/2011 οπότε και θα ξεκινήσει ξανά με άλλη σύνθεση δικαστηρίου και επανεξέταση των μαρτύρων. Είναι φανερό πως έχει οργανωθεί μια καθαρή μεθόδευση που στοχεύει με εκδικητικό τρόπο στην ηθική και πολιτική εξόντωση του Α.Σ. Όλα δείχνουν πως πρόκειται για μια δίωξη όχι μόνο πολιτική, αλλά συνάμα πλιτοική, καθώς αυτό που δοκιμάζεται είναι η νομική επικύρωση και η κοινωνική νομιμοποίηση της χρήσης γενετικού υλικού (DNA) ως αποκλειστικού τεκμηρίου για την απόδοση κατηγοριών. Το αποτέλεσμα αυτής της δίκης θα καθορίσει το δικονομικό μέλλον των επιστημονικών αναλύσεων των εργαστηρίων της ΓΑΔΑ.

Για το βιολογικό DNA και την καταστολή Η αναζήτηση της “επιστημονικής”, άρα και “αδιάσειστης” αλήθειας προβάλλεται πλέον ως βασικό τεκμήριο στην ποινική διαδικασία. Στην Ελλάδα, όπως είδαμε, δοκιμάζεται πρώτη φορά, σε μια πολιτική δίωξη. Η μέθοδος ανάλυσης του DNA, παρουσιάζεται ως η πιο αξιόπιστη απόδειξη, μιας και επικαλείται την αντικειμενικότητα της βιολογικής επιστήμης. Η αξιοπιστία αυτή είναι έντονα αμφιλεγόμενη και η ιστορία των χωρών που έχουν χρησιμοποιήσει τη μέθοδο, παρουσιάζει πολλές περιπτώσεις δικαστικών πλανών. Όταν συλλέγεται το DNA, από ένα κινητό αντικείμενο, όπως στην περίπτωση του Α.Σ. σε μια ιατρική μάσκα, είναι πολύ πιθανόν να εμπεριέχει και άλλα DNA μιας και οι χρήστες του αντικειμένου μπορεί να είναι πολλοί. Η ταυτοποίηση δηλαδή του δικού του DNA δεν είναι μοναδική. Όταν ο κατηγορούμενος είναι κατά τα άλλα κατά τεκμήριο αθώος πρέπει να αποδείξει το λάθος στη διαδικασία διασταύρωσης του γενετικού υλικού. Πρέπει δηλαδή να αποδείξει ότι δεν είναι ελέφαντας. Γίνεται κατανοητό ότι το DNA στη δικαστική διαδικασία δεν χρησιμοποιείται ως ένδειξη, αλλά ως απόδειξη κατηγορίας. Πέραν αυτών, οι βιολόγοι που κρίνουν αρνητικά την αξιοπιστία της χρήσης του τεστ DNA στα δικαστήρια, υποστηρίζουν ότι η ανάλυση του απαιτεί μια πολύ σύνθετη και ευαίσθητη μέθοδο που πρέπει να επαναληφθεί πολλές φορές, αφού πρέπει να ταυτιστούν τα δείγματα ως προς το μήκος τους, το είδος των βάσεων των τμημάτων τους και την σειρά με την οποία οι βάσεις ενώνονται μεταξύ τους. Αν προσθέσουμε σε αυτά το κακής ποιότητας γενετικό δείγμα που

ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΑ ΠΟΓΚΡΟΜ

Στις 11-5 τα ξημερώματα ημέρα Τρίτης, ο πολίτης Μανώλης Καντάρης δέχεται φονική επίθεση από τρεις αγνώστους. Χωρίς κανείς να γνωρίζει πώς και γιατί συνέβη αυτή η επίθεση και με μόνη μαρτυρία ότι οι τρεις ήταν μελαμψοί, τα μέσα μαζικής εθνικιστικοποίησης άρχισαν να οξύνουν την ήδη υπάρχουσα τραγικότητα του γεγονότος, ως συνήθως σε εξετελιστικό βαθμό. Με συνοπτικές διαδικασίες, τους απέδωσαν την ταμπέλα «μετανάστες», προωθώντας την με μεγάλο στόμφο χωρίς κανένα στοιχείο. Το άλμα αυτό φυσικά δεν έγινε τυχαία. Από ο πρώι μέχρι το μεσημέρι της τρίτης βομβάρδιζαν τους τηλεθεατές με εθνικιστική προπαγάνδα δημιουργώντας έτσι, ως τσιράκια του κράτους, μια κατευθυνόμενη συνείδηση και ένα αίσθημα δικαιοσύνης, τα οποία θα δικαιολογούσαν τα γεγονότα που θα ακολουθούσαν το απόγευμα. Το απόγευμα, λοιπόν, φασίστες βγαίνουν στους δρόμους της Αθήνας και πραγματοποιούν ρατσιστικά πογκρόμ σε οποιονδήποτε τύχαινε να βρεθεί μπροστά τους, με το κριτήριο του χρώματος τα δέρματος, είτε αυτός ήταν ντόπιος είτε ήταν μετανάστης. Κάπως έτσι λοιπόν, ξεκινούν οι μέρες των ανεξέλεγκτων δολοφονιών από τους μαχαίροβγάλτες, στο κέντρο της Αθήνας, οι οποίες διαρκούν μέχρι και σήμερα. Τετάρτη ξημερώματα και ενώ τα πογκρόμ συνεχίζονταν, ένας εικοσάχρονος μετανάστης από το Μπαγκλαντές μαχαιρώνεται πολλαπλά από δύο άτομα τα οποία, σύμφωνα με μαρτυρίες μιλούσαν ελληνικά. Δυστυχώς, ο άνθρωπος δεν καταφέρνει να επιβιώσει και αφήνει την τελευταία του πνοή στο δρόμο για το νοσοκομείο. Τα συμπεράσματα δικά σας. Πέμπτη βράδυ, φασίστες συνεχίζουν για τρίτη μέρα τα πογκρόμ και φωνάζοντας ανοιχτά «σήμερα θα σας σφάξουμε όλους» βγάζουν για ακόμη μια φορά τα μαχαίρια και επιτίθενται σε μετανάστες. Αν στο νοσοκομείο βρέθηκαν 17 μετανάστες, οι επιθέσεις σίγουρα ήταν πιο πολλές αν σκεφτεί κανείς το φόβο των μεταναστών να πάνε στο νοσοκομείο, λόγω της παρανομίας που τους επιβάλει το κράτος. Τα ΜΜΕ παρουσιάζουν τα συμβάντα ως μια ξαφνική έκρηξη παραφροσύνης μιας ομάδας ατόμων, που βγήκαν στους δρόμους και άρχισαν να σκοτώνουν. Η ροή, όμως, των γεγονότων και η καθημερινή αλληλουχία τους μας προϊδεάζει για κάτι πολύ πιο βαθύ. Οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε πως αυτά τα γεγονότα δεν έχουν αρχίσει να εξαπλώνονται τις τελευταίες μέρες τυχαία. Το έδαφος προετοιμάζεται εδώ και πολύ καιρό. Η αστική τάξη που αποτελεί την πηγή της εκμεταλλεύσης του καπιταλιστικού συστήματος, περνάει μέσα από μια κρίση αναπαραγωγής της κερδοφορίας- εξουσίας της, κάτι το οποίο έχει ως αποτέλεσμα να οξύνονται οι ανταγωνισμοί ανάμεσα στα αφεντικά σε βαθμό που ούτε τα ίδια μπορούν να ανταπεξέλθουν. Έτσι η Ελλάδα, όπως και άλλα κράτη, προωθεί την εθνική συνείδηση στην κοινωνία ρίχνοντας την ευθύνη στους μετανάστες. Προωθώντας λοιπόν τον φόβο του «ξένου» και πατώντας πάνω στις ρατσιστικές αντιλήψεις που ευypάρχουν εδώ και καιρό στην ελληνική κοινωνία, το κράτος προσπαθεί να την ενοποιήσει έτσι ώστε στην περίοδο της κρίσης να βρίσκεται στο πλευρό των καπιταλιστικών αφεντικών και να δέχεται άκριτα τις αποφάσεις τους. Εχθροί μας λοιπόν είναι πρωταρχικά τα ελληνικά αφεντικά, και κατά δευτερεύοντα ρόλο των υπολοίπων χωρών γιατί εκμεταλλεύονται το ανθρώπινο και πολύ δυνατό συναίσθημα του φόβου για να εξασφαλίσουν τα διακρατικά τους συμφέροντα καθώς και να καταστειλουν τις οποιοσδήποτε εξεγερτικές διαθέσεις. Η ιστορία επαναλαμβάνεται και προσαρμόζεται στο υπάρχων, όπως ακριβώς είχε γίνει πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο σε παγκόσμια κλίμακα. Εκείνη την περίοδο, οι εβραίοι, οι κομμουνιστές, οι ομοφυλόφιλοι και οι διανοητικά και σωματικά ανάπηροι, αποτελούσαν τον αποδιοπομπαίο τράγο για το κάθε κενό που δημιουργούσε το καπιταλιστικό σύστημα, όπως

συμβαίνει σήμερα στους μετανάστες. Πρέπει λοιπόν, να αντιμετωπίσουμε τον φασισμό ως μια αντίληψη που κυριαρχεί και προωθείται ευρέως σε περιόδους κρίσης. Μια αντίληψη που ξεπερνάει το στενό χαρακτηρισμό της παράνοιας. Μια αντίληψη που δεν κουβαλάει την σημειολογία αλλά συνεχίζει να αλέθει ψυχές. Μια αντίληψη που μας έχει ξεπεράσει και την αντιμετωπίσουμε. Επιλογικά, θα θέλαμε να μιλήσουμε ειλικρινά ο ένας απέναντι στον άλλο, σαν μια κοινωνία αλληλεγγύης και ανθρωπιάς. Ο καθένας μας σε ατομικό επίπεδο ευθύνης αλλά και σε συλλογικό επίπεδο, με την διαδικασία του ψηφίσματος και με την υποστήριξη των καπιταλιστικών –ιμπεριαλιστικών πολιτευμάτων, προκαλεί άμεσα ή έμμεσα τους μετανάστες να αναζητήσουν την επιβίωση τους σε ξένους τόπους και γεωγραφικά περάσματα όπως η Ελλάδα. Σαν να μην έφτανε αυτό τα αφεντικά ανά τον κόσμο τους σκοτώνουν και υψώνουν φράχτες στα σύνορα. Ποιοι είναι αυτοί που θα αποφασίσουν για τις ζωές των άλλων? Όπως ακριβώς υποτιμάται η εργατική αξία των ελλήνων έτσι ακριβώς και σε μεγαλύτερο βαθμό, σε βαθμό επιβίωσης συμβαίνει και με τους μετανάστες σε διεθνές επίπεδο. Οφείλουμε στους εαυτούς μας να ενωθούμε και να εναντιωθούμε εξεγερτικά, ντόπιοι και ξένοι, στα αφεντικά που προσπαθούν ασύδοτα και με κάθε μέσο να μας στερήσουν κάθε δικαίωμα στη ζωή. Για μια κοινωνία ελεύθερη

Κουφάλες πολιτικοί δε θα κυκλοφορείτε πουθενά

Στις 21 Απριλίου γίνεται αντιληπτή η Άννα Νταλάρα (υφυπουργός εργασίας) σε εστιατόριο της Ερμούπολης στην Σύρο από κατοίκους της περιοχής και ακολουθούν έντονες αποδοκιμασίες εναντίον της. Το Σάββατο 23 Απριλίου κατά την διάρκεια του επιταφίου στα Τρίκαλα εμφανίζεται ο βουλευτής της ΝΔ Σωτήρης Χατζιγάκης και ακολουθούν γιουχαρίσματα και άγριες αποδοκιμασίες με συνθήματα όπως «δεν ντρέπεσαι κατέστρεψες την χώρα». Την Δευτέρα 2 Μαΐου ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης Κώστας Σκανδαλίδης δέχεται επίθεση με αυγά από κτηνοτρόφους του Ηρακλείου. Το Σάββατο 7 Μαΐου κατά τη διάρκεια συναυλίας στην σκηνή της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών εντοπίζεται ο Θόδωρος Πάγκαλος από το κοινό και ακολουθούν έντονα κραξίματα. Αυτή τη φορά γαλακτοκομικά προϊόντα δεν κυκλοφόρησαν. Την ίδια μέρα σε βιβλιοπαρουσίαση με θέμα την μεταπολίτευση παρευρίσκεται ανάμεσα στο κοινό και ο Ευάγγελος Βενιζέλος. Όταν ένα μέλος του σωματίου Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου παρεμβαίνει διαμαρτυρόμενος για απολύσεις που είχαν γίνει από ένα μέλος του πάνελ, ασφαλίτες περικυκλώνουν τους διαμαρτυρόμενους και επιτίθενται. Ακολουθεί συμπλοκή και προσπάθεια των μπάτσων να προβούν σε σύλληψη. Την Τρίτη 10 Μαΐου με αφορμή την ομιλία της Λούκας Κατσέλη στην Αγία Παρασκευή συγκεντρώνονται για παρέμβαση και διαμαρτηρία μέλη από την “ανοιχτή συλλέουση κατοίκων αγίας παρασκευής”, την “πρωτοβουλία πολιτών αγίας παρασκευής” και το σωματείο εργαζομένων του δήμου. Μπράβοι, ένστολοι και ασφαλίτες εμποδίζουν και απωθούν τον κόσμο που προσπαθεί να παρέμβει και απειλούν πως «κανείς δεν θα μπει μέσα».

ΧΑΡΑ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

2007

Διορίζεται δασκάλα στο Μ. Δαρείο Έβρου (από τα λίγα εξ'ολοκλήρου πομακοχώρια στην περιοχή) σε δωρεάν κατοικία που τις παρέχει το κράτος. Πήγε στην περιοχή προσπαθώντας να σπείρει ακραίες εθνικιστικές αντιλήψεις, τις οποίες εμφάνισε μετά τα δύο πρώτα χρόνια της παραμονής της και αφού είχε καταφέρει με τη συμπεριφορά της να κάνει όλους τους κατοίκους του Μεγάλου Δερείου να πιστέψουν ότι ήθελε πραγματικά να τους βοηθήσει. Θεώρησε πως σκοπός της είναι ο εξελληνισμός και ο εκχριστιανισμός των κατοίκων. Αρκετες ρατσιστικές τις ενέργειες (όπως η υποχρεωτική διεξαγωγή του μαθήματος κάτω από την ελληνική σημαία υποτίμηση των μουσουλμάνων μαθητών της σε καθημερινή βάση, το βάψιμο του σχολείου από την τσέπη των μαθητών διότι ως μουσουλμάνοι δεν αξίζουν να πληρώσει το κράτος για αυτούς, και τα ρατσιστικά σχόλια στο προσωπικό του σχολείου) ανάγκασαν τους κατοίκους να ζητήσουν την απομάκρυνση της από τη περιοχή. Έπειτα από το γεγονός αυτό και ενώ οι επισκέψεις από τους παρακρατικούς φασιστές είναι έντονη η «εθνική ηρωίδα» (κατά τους χρυσαυγίτες υποστηρικτές της) άρχισε να αμφισβητεί τη δουλειά της καθαρίστριας (αξίζει να σημειωθεί πως οι σχέσεις της μέχρι τότε ήταν ιδιαίτερα φιλική), απευθυνόμενη επανειλημμένα στους άλλους δασκάλους και στο Διευθυντή του σχολείου για το θέμα αυτό, επιδιώκοντας την απόλυσή της. Ακολουθεί μια έντονη φραστική επίθεση της φασίστως στην καθαρίστρια αποκαλώντας την βρομιάρη η οποία είχε ως αποτέλεσμα την μήνυση στον άνδρα της καθαρίστριας για σωματικές βλάβες (όταν πήγε να τις ζητήσει το λόγο για την συμπεριφορά της) και το εξωφρενικό ποσό των 370.000 ευρώ ως αποζημίωση για την ηθική βλάβη που έχει υποστεί από τις υποτιθέμενες άδικες πράξεις που έχουν τελεστεί εναντίον της, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι πρόκειται για μία πολύ φτωχή οικογένεια με τέσσερα παιδιά. Στη δική που ακολουθεί ένας Πομάκος δημοσιογράφος κυνηγείται από τους μαχαιροβγάλτες (που έσπευσαν να στηρίξουν την λαμπρή ελληνίδα «ευεργέτρια» του τόπου) και ξυλοκοπιείται σε μια πολυκατοικία που τον στριμώξαν.

2011

Έχει απαγγείλει κατηγορίες σε 2 τουρκόφωνες εφημερίδες τις ξανθές για συκοφάντηση της. Η Νικοπούλου ισχυριζόμενη πως η είδηση που δημοσιεύτηκε στον μειονοτικό τύπο πως ζήτησε από τους μαθητές της πρώτης τάξης του δημοτικού "να..... ζωγραφίσουν την εικόνα του Αλλάχ", είναι αβάσιμη, υπέβαλλε αγωγή ζητώντας 1 εκ ευρώ από κάθε μία από τις εφημερίδες Γκιουντέμ, Μιλλέτ και Μπιρλίκ. Η δική της Μιλλέτ εκδικάστηκε στην Ξάνθη και της Γκιουντέμ στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Κομοτηνής. Απόφαση 20.000 και 30.000 αντίστοιχα. Μετά την αδυναμία των εκδοτών να καλύψουν τα άμεσα οφειλόμενα ποσά και την κατάσχεση των λογαριασμών τους που ήταν μηδενικοί, ελλείψει περιουσιακών άλλων στοιχείων κινδυνεύουν με προσωποκράτηση. Η απάντηση της δασκάλας είναι ότι θα συνεχίσει την υπόθεση μέχρι το τέρμα. Αν ο ρόλος μιας Ελληνίδας δασκάλας που υπηρετεί σε ένα απομακρυσμένο χωριό είναι να παρέχει απλόχερα εθνικ(ιστικ)ή εκπαίδευση, αν ο ρολός της είναι να κάνει ενισχυτική διδασκαλία στους μαθητές της για να βελτιώσει την ελληνομάθεια και τις προοπτικές ένταξής τους στην ελληνική κοινωνία αν ο ρόλος της είναι να παρακολουθεί και να καταγγέλλει στην αστυνομία τους κατοίκους ενός χωριού 570 κατοίκων αν ο ρόλος της είναι αυτός του εκπροσώπου του έθνους-κράτους ή καλύτερα του εθνικού παρακράτους στην περιοχή, ας μείνει εκεί που είναι (Γ περιφέρεια Θεσσαλονίκης) κι ας της απονεύμουμε και τιμητικό τίτλο προσφοράς στο έθνος.

Απεργία πείνας ξεκίνησαν στις 28 Απριλίου 12 μετανάστες έγκλειστοι σε χώρο κράτησης στο ΑΤ του Σουφλίου με αίτημα την άμεση απελευθέρωση τους. Οι απεργιοί πείνας είναι στην πλειονότητά τους ιρανοί (5 των αριθμό), ενώ μεταξύ αυτών υπάρχουν 3 ιρακινοί, 2 σύριοι, 1 τούρκος και 1 νιγηριανός και ο χρόνος κράτησής τους κυμαίνεται από 10 μέρες έως και 5μση μήνες. Οι 6 από αυτούς ζητούν πολιτικό άσυλο. Ανεξαρτήτως της έκβασης της απεργίας πείνας δε παύει να είναι το έσχατο μέσο διεκδίκησης της αξιοπρέπειας κάποιου και ως τέτοιο αποτελεί πάντα μια δυναμική κίνηση. Κανένας άνθρωπος δεν είναι παράνομος καμιά ζωή δεν είναι λαθραία. Καμία εντύπωση δεν μας προξένησε το γεγονός ότι σε άρθρα του τοπικού τύπου «χωρέσανε» στην ίδια είδηση η απεργία πείνας των 12 και η σύλληψη μετά από «μεγάλη κινητοποίηση της αστυνομίας» 3^{ων} δραστών κλοπής. Τα συμπεράσματα είναι του καθενός. Μέχρι τη στιγμή που γραφόταν αυτό το κείμενο συνέχιζαν οι 5 από τους 12.

Και η επιστολή που στείλανε στα μέσα οι 9 μετανάστες

<http://tinyurl.com/676b9fg>

Σαν συντακτική ομάδα του περιοδικού «ΡΗΓΜΑ» οφείλουμε να ζητήσουμε ένα μεγάλο συννύμη για το προηγούμενο τέυχος κατά το οποίο από ΛΑΘΟΣ σε άρθρο που αναφερόμασταν σε συλλήψεις μεταναστών χρησιμοποιήθηκε ο όρος «λαθρομετανάστες». Ο όρος αυτός ασφαλώς και δεν μας εκφράζει όσο δεν μας εκφράζει και η υιοθέτηση του από το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο σε βαθμό τέτοιο ώστε να θεωρείται «φυσιολογικός».

συλλέγεται από τον τόπο του εγκλήματος, την πιθανή επιμόλυνση του και τη δυνατότητα αναπαραγωγής του αντιλαμβανόμενα ότι η χρήση του ως μοναδικό στοιχείο ενοχής είναι αμφισβητήσιμη. Η ταυτοποίηση των δακτυλικών αποτυπωμάτων φαίνεται να αποτελεί παρελθόν, ενώ η ταυτοποίηση του DNA αναδεικνύεται ως μια μέθοδος επιστημονικοφανούς εξειδίκευσης. Όπως αναφέρεται και στη μπροσούρα «σύγχρονες πολιτικές διώξεις και DNA», η παραγωγή της αλήθειας απομακρύνεται όλο και περισσότερο από τον κοινωνικό έλεγχο και γίνεται στην κυριολεξία ένα προϊόν αστυνομικού εργαστηρίου.

Για το πολιτικό DNA και την καταστολή

Δεν βρίσκουμε καλύτερο τρόπο να περιγράψουμε τη μακρόχρονη και συνεπή κοινωνική δράση του Άρη Σειρηνίδη στους κοινωνικούς αγώνες, από τον τρόπο που ο ίδιος την περιγράφει σε επιστολή του στις 10.02.2011. Ακολουθεί το σχετικό απόσπασμα:

«Οι μαθητικές καταλήψεις του θερμού χειμώνα του '90-'91, ως εμπειρία οργής, αυτοοργανωμένου αγώνα, σύγκρουσης και νίκης, αποτέλεσαν την κινηματική μήτρα και το σημείο αναφοράς δεκάδων εφήβων από διαφορετικά σημεία της Αθήνας που συναντήθηκαν στους δρόμους του κέντρου. Στο κοινωνικό και πολιτικό εργαστήριο των Εξαρχείων η εφηβική οργή εντοπίστηκε, κοινωνικοποιήθηκε και μεταλλάχθηκε σε εξεγερτική κοινωνική και πολιτική δράση, χωρίς όμως να απεμπολήσει την παιγνιώδη της διάσταση: η ορμή, το πείσμα, ο αυτοσχεδιασμός, η συντροφικότητα, η φιλία, η παρέα άφησαν τα δικά τους ανεξίτηλα ίχνη τόσο στη μορφή όσο και στο περιεχόμενο της πολιτικής δράσης. Μιας δράσης, που αν και γεωγραφικά εντοπισμένη, αναζήτησε το νήμα της σύνδεσης – και σε μεγάλο βαθμό το κατάφερε – με όλα σχεδόν τα επεισόδια του εγχώριου και παγκόσμιου ταξικού-κοινωνικού αγώνα. Από το εξεγερτικό εγχείρημα του Πολυτεχνείου του '95 μέχρι τα οδοφράγματα έξω από τα εξεταστικά κέντρα το καλοκαίρι του '98 και τις μαθητικές κινητοποιήσεις ενάντια στον νόμο Αρσένη από τη θερμή υποδοχή του πλανητάρχη τον Νοέμβρη του '99 και τις διαδηλώσεις ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, μέχρι το κίνημα ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση από τις τοπικές δράσεις και συνελεύσεις σε γειτονιές μέχρι τις πρακτικές της άμεσης δράσης από τις συνελεύσεις των πρωτοβάθμιων εργατικών σωματείων μέχρι την αλληλεγγύη στους μετανάστες από τις φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας, μέχρι την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008. Και βέβαια, ως διαρκής σταθερά που διατρέχει το σύνολο του αγώνα: η αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους

και η ανάδειξη της μνήμης των συντρόφων που έφυγαν κατά τη διάρκειά του. Αυτό λοιπόν το πολιτικό DNA, το δικό μου και όλων όσοι κοινωνικοποιήθηκαν πολιτικά στα ίδια συμφραζόμενα και εξακολουθούν να ορίζουν τον εαυτό τους μέσα από την πάλη για την κοινωνική απελευθέρωση, είναι εν τέλει το ουσιαστικό επίδικο σε αυτή τη δική».

Η αγωνιστικότητα του Α. Σειρηνίδη δεν έχει καμφθεί μέσα στη φυλακή. Αντίθετα συνεχίζει να αγωνίζεται εντός των τειχών, τόσο για τις συνθήκες που αφορούν τον εγκλεισμό (π.χ. συμμετοχή σε μαζικές κινητοποιήσεις, αποχές συσσιτίου, επάξιο καλωσόρισμα του υπουργού Δικαιοσύνης Χ. Καστανίδη στην Α' ακτίνα των φυλακών Κορυδαλλού, τον περασμένο Δεκέμβρη, κατά την προετοιμασία της δικαστικής μεταρρύθμισης, κ.ά.) όσο και ενάντια στην κοινωνική βαρβαρότητα που επικρατεί εκτός των τειχών (π.χ. στάση ενάντια στα ρατσιστικά και νεοαζιζιστικά πογκρόμ σε βάρος μεταναστών που διαδραματίζονται αυτές τις μέρες στο κέντρο της Αθήνας).

Γι' αυτό το κίνημα αλληλεγγύης βρίσκεται από την πρώτη στιγμή στο πλευρό του και αγωνίζεται για να σταματήσει η πολιτική ομηρία του από τους δικτυικούς μηχανισμούς. Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Άρη Σειρηνίδη, Συλλογικότητες, Άτομα και Κάτοικοι των Εξαρχείων, πανεπιστημιακοί, πολιτικές ομάδες, στέκια, καταλήψεις και ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι σε διάφορες πόλεις, έχουν πραγματοποιήσει μια σειρά δράσεων συμπαράστασης κι εναντίωσης στον κατασταλτικό ολοκληρωτισμό, όπως συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, κείμενα, μπροσούρες, αφίσες, μικροφωνικές κι άλλες παρεμβάσεις, εκδηλώσεις, συζητήσεις, συναυλίες κ.ά. **Η Τρίτη 7 Ιουνίου 2011 έχει οριστεί ως πανελλαδική μέρα αλληλεγγύης στον αναρχικό αγωνιστή Άρη Σειρηνίδη.**

Ακούστε το καλά μπάτσοι και δικαστές: Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές!

Πηγές ή αλλιώς...

Διαβάστε:

<http://lefteria-ston-ari.espivblogs.net/>

<http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=257062>
(06/03/11)

<http://actionforliberty.wordpress.com/> (02/05/11)

Σύγχρονες πολιτικές διώξεις και DNA, Μια διερεύνηση του σύγχρονου κατασταλτικού παραδείγματος με αφορμή την υπόθεση του αναρχικού αγωνιστή Άρη Σειρηνίδη. Αθήνα, Φλεβάρης 2011.

Πολιτικοί κρατούμενοι, δομές εξουσίας και κοινωνικοί αγώνες στις φυλακές. Επιστολή του Άρη Σειρηνίδη από τις φυλακές. 12/01/2011 (<http://krauges.radio98fm.org/?p=361>)
Δείτε:

DNA mov (http://www.youtube.com/watch?v=Byd9UK3kbcU&feature=player_embedded#at=15)

Ακούστε:

Ηχογραφήσεις/ αναμεταδόσεις εκδηλώσεων- συζητήσεων σχετικά με την υπόθεση του Άρη Σειρηνίδη (http://www.radio98fm.org/index/index.php?option=com_wrapper&view=wrapper&Itemid=108&lang=el)

Για επικοινωνία:

Άρης Σειρηνίδης

Δικαστική Φυλακή Κορυδαλλού – Α' πτέρυγα,

TK 18110,

Κορυδαλλός, Αθήνα.

ΔΙΕΘΝΗ ΝΕΑ

Ηρωική αστυνομία...ανακάλυψε στα περίχωρα της Μόσχας «υπόγειο πόλη», 15 μέτρα κάτω από την επιφάνεια της γης, όπου έμεναν και εργάζονταν 110 μετανάστες - άνδρες και γυναίκες - από την Κεντρική Ασία. Σε ένα αντιαεροπορικό καταφύγιο ενός στρατιωτικού εργοστασίου στη Μόσχα, σε 200 τ.μ. είχαν δημιουργηθεί χώροι «εργασίας», κοιτώνες, κουζίνες και χώροι προσευχής, ώστε «ανενόχλητα» να εργάζονται οι σύγχρονοι σκλάβοι μετανάστες για την παραγωγή εξοπλισμού για ραπτομηχανές.

Τα Κράτη έχουν ίδια πολιτική σε ότι αφορά την εργατική εκμετάλλευση κι έτσι η Μανωλάδα Ν. Ηλείας βρίσκεται παντού!

Στο προηγούμενο φύλο του «Ρήγμα»τος είχαμε αναφερθεί στην απεργία πείνας των αναρχικών κρατουμένων της Χιλής για την «υπόθεση βόμβες». Δικαίωση δεν πρόκειται να έρθει, καθώς η δικαιοσύνη είναι έτσι κι αλλιώς ταξική. Σε ένδειξη αλληλεγγύης πραγματοποιούνται δεκάδες δράσεις σε όλον τον κόσμο, μερικές από τις οποίες μπορείτε να δείτε εδώ: <http://tinyurl.com/68dk6f6>

2 σύντροφοι αφέθηκαν «ελεύθεροι» στις 26-4 σε καθεστώς περιορισμού κατ' οίκον.

Ρεκόρ κερδών, με άλμα 67%, παρουσίασε η JPMorgan Chase, η δεύτερη μεγαλύτερη αμερικανική τράπεζα. Τα καθαρά κέρδη του πρώτου τριμήνου του 2011 ανήλθαν στα 5,56 δισ. δολάρια, έναντι 3,33 δισ. δολαρίων την αντίστοιχη περσινή περίοδο, και 4,83 δισ. δολαρίων του προηγούμενου τριμήνου. Τα παραπάνω μας δίνουν μία ξεκάθαρη εκτίμηση περί της χρηματοπιστωτική κρίσης (βλ. επίσης «Εντυπο Δρόμου» Μάρτης 2011) και το ποιοι κερδίζουν από αυτή την κατάσταση. Εμείς οι «μικροί» πάντως όχι...

Βέλγιο: **Ημέρες και νύχτες συγκρούσεων, πετροπόλεμοι και φωτιάς** μετά το θάνατο ατόμου κατά την προσαγωγή του από την αστυνομία. Στις 25 Μάρτη και με πρόσχημα την κλοπή ενός αναψυκτικού οι μπάτσοι συλλαμβάνουν στη μέση του δρόμου τον 27χρονο Σάντρο. Το περυσιακό συνέβη στην μικρή πόλη Gilly κοντά στο Σρλερούα και μπροστά στα μάτια των κατοίκων της περιοχής οι οποίοι καταγγέλλουν την βαρβαρότητα που είδαν να γίνεται μπροστά στα μάτια τους. Ο Σάντρο δολοφονήθηκε από τους μπάτσους οι οποίοι τον διέλυσαν στο ξύλο. Με αφορμή αυτό το περιστατικό δόθηκε «τρόπος στην οργή». Έτσι ξεκίνησαν οι συγκρούσεις στο Gilly και το Charleroi. Από το πρωί της 1ης Απριλίου ομάδες κουκουλοφόρων σπάσανε μπλόκια αμάξια μπάτσων(I.X) και το βράδυ κορύφωσαν τις δράσεις τους επιτιθέμενοι στο Αστυνομικό Τμήμα του Gilly με βόμβες μολότοφ, χωρίς ωστόσο να καεί εντελώς το κτίριο. Το Σάββατο 2 Απριλίου, νωρίς το βράδυ, αλλά και αργά τη νύχτα, δεκάδες νέων με καλυμμένα τα πρόσωπά τους ήρθαν αντιμέτωποι με την αστυνομία για πολλές ώρες. Η αστυνομία ζήτησε ενισχύσεις από τους ομοσπονδιακούς που έκαναν χρήση αύρας νερού. Συγκρούσεις υπήρξαν και στην γειτονική πόλη του Lodinsart. Τα ίδια βράδια αυτοκίνητα πυρπολήθηκαν και στις πόλεις Bertrix και Liège.

Την Κυριακή συνεχίζονται οι δράσεις των εξεγερμένων. Αρκετά εμπορικά καταστήματα και κρατικά κτίρια έγιναν στόχος πετροβολισμού, ανάμεσά τους και εκείνο των Mutualités Socialistes (του κόκκινου συνδικάτου). Η αστυνομία δήλωσε ότι δυσκολεύεται να συλλάβει τους εξεγερμένους δεδομένου ότι μετακινούνται και δρουν σε μικρές ομάδες (ένα μάθημα για τους άμεσα ενδιαφερόμενους).

Την Δευτέρα 4 Απριλίου, από τις 11 το βράδυ ως τις 4 το πρωί, αυτοκίνητα πυρπολήθηκαν σε ολόκληρο το Gilly και το Lodinsart, ενώ κάποια αμάξια πυρπολήθηκαν και στο Charleroi. Στο Gilly, η αστυνομία κάνει λόγο για 7 αμάξια και μια μπουλντόζα που καταστράφηκαν.

4-4: Από τον περασμένο μήνα(Μάρτη) έχουν ξεκινήσει οι εμφύλιες συρράξεις στην Ακτή Ελεφαντοστού. Ο απερχόμενος πρόεδρος Λοράν Γκμπαγκμπό αρνείται να παραδεχθεί την ήττα του στις εκλογές από τον Αλασάν Ουαταρά κι έτσι θέλησε να επιβληθεί με τη βία. Η Γαλλία στις 4-4 έσπευσε να εγκαταστήσει κι εκεί τον αποικιοκρατικό της στρατό με πρόσχημα τη «βοήθεια» για να επανέλθει η τάξη... Μετά από διεθνείς πιέσεις είτε πως θα αποσύρει τις δυνάμεις της, αφήνοντας πίσω μικρή δύναμη(12.000!). Λίγες μέρες μετά(8-4) κι ενώ έχει αποδεχθεί την ήττα του ο Γκμπαγκμπό, φεύγει αφήνοντας πίσω του εκατοντάδες νεκρούς. Στο παρακάτω link μπορείτε να δείτε τι κρύβεται πίσω από αυτόν τον εμφύλιο:<http://tinyurl.com/3bx4sxa>

4-4: Ένα ATM της BCA (Bank Central Asia) μαζί με τα λεφτά που είχε μέσα ανατινάχθηκε στην Ινδονησία. Την ευθύνη ανέλαβε η «Διεθνής Συνωμοσία για Εκδίκηση» και αναφερόταν πως η πράξη αυτή έγινε ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση των φυσικών πόρων της Ινδονησίας και σε ένδειξη αλληλεγγύης στους αντιστεκόμενους κατοίκους του Kulon Prago. Γίνονται αναφορές επίσης και στο βρόμκο ρόλο των ΜΜΕ.

5-4: Ένας τραγουδιστής εκλέχθηκε απ' το λαό της αίτηγ για να γίνει νέος πρόεδρος της χώρας. Ο εξαιρετικά δημοφιλής 50χρονος τραγουδιστής με το ξυρισμένο κεφάλι, Μισέλ Μαρτελί -γνωστός και ως «ο φαλακρός»- αναμένεται να αναλάβει το ύπατο αξίωμα της Αϊτής που πέρσει θρήνησε 300.000 θύματα από σεισμό. Με τον μόνιμο πλέον στρατό κατοχής που έχουν εγκαταστήσει οι ηπα δεν είναι και πολύ περίεργο το αποτέλεσμα των εκλογών. Κανείς επί πλέον δεν χρειάστηκε να αναρωτηθεί αν υπήρξε νοθεία ή κάποια «υποβοήθεια»...

6-4: Ο Πραιτηθείς πρωθυπουργός της πορτογαλίας ζήτησε επίσημα την βοήθεια του Μηχανισμού Διάσωσης από ΔΝΤ-ΕΕ. Ο Ζοέ Σώκρατες αν και έχει παραιτηθεί και έχει προκηρύξει εκλογές για τις 5 Ιούνη νοιάζεται για το λαό «του» και τον στέλνει στο στόμα του λύκου.

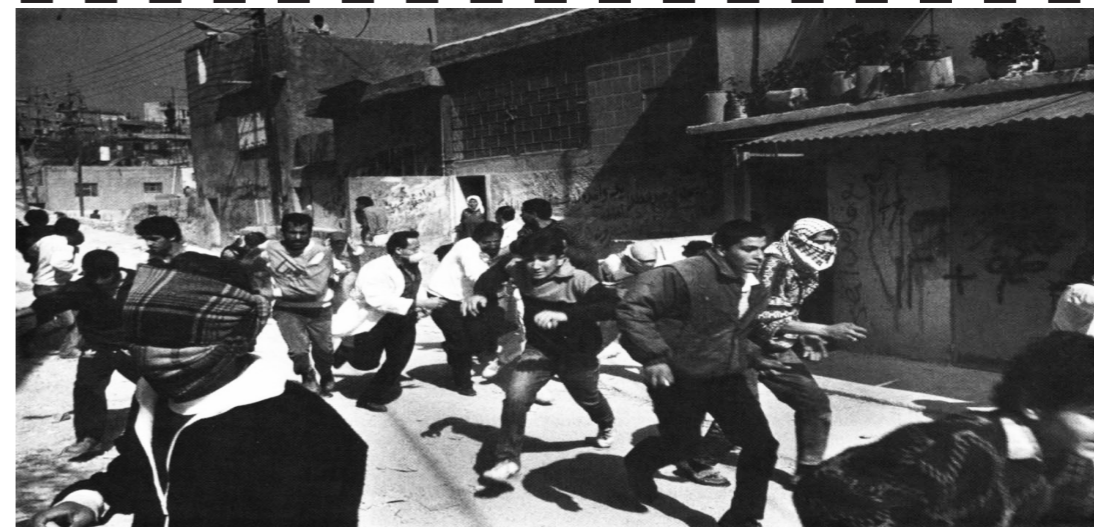
6-4: Ενόσω ο κοινωνικός πόλεμος μαίνεται και η νότιες ακτές της Μεσογείου φλέγονται, οι κρατούντες την εξουσία στο βόρειο τμήμα της, συνεχίζουν την επίθεση σε βάρος των ριζοσπαστικών κομματιών της κοινωνίας εξοβελίζοντας τον πόλεμο στη «σφαίρα» της αντιπαράθεσης δύο μερών: του κράτους από τη μία και των ριζοσπαστών από την άλλη. Έτσι λοιπόν σε μία τεράστια οργανωμένη προσπάθεια κατασκευάστηκαν δύο αναρχικών στην Ιταλία(την Ελλάδα και αλλού) οι οργανωμένες δυνάμεις του κράτους ξεκίνησαν ένα πογκρόμ από την Μπολόνια όπου συνέλαβαν 5 άτομα και ερεύνησαν άλλα 60 άτομα σε διάφορες πόλεις της Ιταλίας. Κάποιες ανώνυμες επιθέσεις οδήγησαν την εισαγγελία σε αυτό το πογκρόμ αλλά τα στοιχεία δεν υπάρχουν πουθενά. Περισσότερες πληροφορίες και το γράμμα ενός εκ των συλληφθέντων: <http://tinyurl.com/6xr8rh5>

7-4: Μετά το τέλος της πορείας "Κανένα Μέλλον" (No Future) που διοργάνωσαν φοιτητές, μια ομάδα περίπου 400 ατόμων έστησαν οδοφράγματα σε δρόμους της Μαδρίτης.

Οι μπάτσοι επενέβησαν με δακρυγόνα και ξέσπασαν οδομαχίες στη λεωφόρο Castellana, με τους συγκεντρωμένους να πετούν πέτρες και άλλα αντικείμενα. Πραγματοποιήθηκαν και κάποιες προσαγωγές.

Ένα από τα συνθήματα που κυριάρχησαν στα πανό και τα πλακάτ των φοιτητών ήταν "**Χωρίς δουλειά, χωρίς σπίτι, χωρίς σύνταξη, χωρίς φόβο!**". 14 Απριλίου έγινε επίθεση στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων της Μαδρίτης. Η προκήρυξη για το χτύπημα: <http://tinyurl.com/3dnfxws>

8-4: Τα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων (τα ελληνικά είχαν απεργία κι έτσι αλιεύσαμε από το εξωτερικό) ανα-

φέρουν πως ο Καντάφι έχει χτυπήσει πετρελαϊκούς αγωγούς της χώρας. Στις 6-4 οι αντικαθεστωτικοί είχαν εξαγάγει 1000 περίπου βαρέλια πετρέλαιο(ελληνικό τάνκερ τα μετέφερε προς το Κατάρ) ώστε να χρηματοδοτηθεί ο αγώνας τους, καθώς δεν έχουν οικονομικούς πόρους από πουθενά.

Οι αντικαθεστωτικοί υποστηρίζουν επίσης πως το NATO έχει χτυπήσει δικές τους δυνάμεις(δηλαδή έχουν σκοτώσει άνθρωποι), κάτι το οποίο δεν διαψεύδεται. Προκλητικά οι NATOικοί λένε για τα «προστατευτικά» πυρά που ρίχνουν τυχαία(?): «Η κατάσταση στην περιοχή είναι ασαφής». Κι εμείς απαντάμε: «Σώπα ρε NATO, βαράμε κι αν πετύχουμε καθεστωτικούς πετύχαμε?». Νέα και εξεγερσιακές τεχνικές από τη Λυβύη <http://wp.me/pAWXh-xS>.

8-4: Οι Αιγύπτιοι και πάλι στις επάλξεις. Κατέβηκαν κατά πολλές χιλιάδες και πάλι στην πλατεία Ταχρίρ(πλατεία σύμβολο για την επανάσταση που εξελίσσεται) απαιτώντας να δικαστεί ο Μουμπάρακ «ενώπιων όλου του κόσμου». Δεύτερο κύριο αίτημα των Αιγυπτίων ήταν η άμεση απομάκρυνση του Ισραηλινού προξενείου, προχωρώντας μάλιστα και στο κάψιμο της Ισραηλινής και της Αμερικάνικης σημαίας. Όλο αυτό τον καιρό οι απεργίες πάντως συνεχίζονται παρά τη στρατιωτική επιβολή(μέχρι τις εκλογές).

Στις 9-4 τα μεσάνυχτά 2 π.μ. έως 5 π.μ. ο στρατός και οι μπάτσοι άνοιξαν πυρ θέλοντας να διώξουν τις εκατοντάδες χιλιάδες καταληψιών της πλατείας. Ένας δολοφονήθηκε και εκατοντάδες τραυματίστηκαν. Χαρακτηριστικό της **μαχητικότητας** των Αιγυπτίων είναι πως μετά την επίθεση παρέμειναν μερικές εκατοντάδες στην πλατεία, η οποία έως το μεσημέρι του Σαββάτου είχε γεμίσει και πάλι από χιλιάδες κόσμου.

Τελικά στις 12-4 απαγγέθηκαν κατηγορίες στο Μουμπάρακ και τους γιους του, για «φάγωμα δημοσίου χρήματος» και «σφαγές διαδηλωτών». Έτσι μπήκαν προσωρινά στη φυλακή.

9-4: Πάνω από 2.000 άτομα συμμετείχαν, στην πορεία ενάντια στο φασισμό που οργάνωσε στη Λυόν η "συλλογικότητα 69" της επαγρύπνησης ενάντια στην ακροδεξιά, προκειμένου να αντισταθεί στην αύξηση των φασιστικών επιθέσεων και να απαιτήσει το κλείσιμο του νεοναζιστικού στεκιού του Ζερλάν.

19-4: Γίνεται «χαμός» στα διεθνή Μέσα Μαζικού Ελέγχου για την επικείμενη αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους και την επιμήκυνση του. Έχει προηγηθεί η συνέντευξη του Κώστα Σημίτη την Κυριακή(17-4) ο οποίος θεωρεί αναγκαία την αναδιάρθρωση. Θα είναι μία συνθήκη η οποία σύμφωνα με τις προβλέψεις των

διεθνών κλεφτών θα μας βάλει για 30 χρόνια στο «γύψο». Εμείς δεν αναγνωρίζουμε ούτε το χρέος τους, αλλά ούτε και την επιβολή της «οικονομικής

τρομοκρατίας» σε βάρος μας.

22-4: Ημέρα Παρασκευή. Η μέρα των διαδηλώσεων στις μουσουλμανικές χώρες(μετά την προσευχή). Στη Συρία μία μέρα μετά την άρση έκτακτης ανάγκης 43ων χρόνων, που ανακοίνωσε ο Άσαντ είχαμε τη μεγαλύτερη σφαγή από την «αρχή» της εξέγερσης που διαρκεί 6 εβδομάδες τώρα. 40 άνθρωποι σκοτώθηκαν σε μία μόνο μέρα(Παρασκευή), ενώ μέχρι την Δευτέρα αναφέρθηκαν από οργανώσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων(αυτά τα δικαιώματα που γίνονται λάστιχο στα στόματα των εξουσιαστών) τουλάχιστον 140 νεκροί αντικαθεστωτικοί και πολλές δεκάδες αγνοούμενοι. 230 αξιωματούχοι της κυβέρνησης παραιτήθηκαν για τις σφαγές που έχει προκαλέσει το καθεστώς Άσαντ.

25-4: Περίπου **500 πολιτικοί κρατούμενοι-αντάρτες** απέδρασαν από τη φυλακή της Κανταχάρ στο Αφγανιστάν. Διέφυγαν μέσω ενός τούνελ εκατοντάδων μέτρων το οποίο είχαν φροντίσει να φτιάξουν οι «εκτός των τειχών» σύντροφοί τους, αποδεικνύοντας για άλλη μία φορά πως το ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ.

28-4: Σε θάνατο καταδίκασε στρατιωτικό δικαστήριο του Μπαχρέν τέσσερις άνδρες που κατηγορούνται για τη δολοφονία δύο αστυνομικών κατά τη διάρκεια πρόσφατων πολιτικών ταραχών και σε ισόβια κάθειρξη άλλους τρεις, σύμφωνα με ανακοίνωση ακτιβιστών υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αν κάνει κάποιος την αντιστοιχία με τα δημοκρατικά καθεστώτα(π.χ. Ελλάδα) θα καταφέρει να αντιληφθεί πως δεν έχει σχέση το είδος εξουσίας αλλά η Εξουσία η ίδια όποια μορφή κι αν έχει.

28-4: Από τα τέλη Μάρτη το Ισραήλ έχει ξεκινήσει και πάλι τις επιθέσεις του εναντίον άοπλων Παλαιστίνιων, ανοίγοντας έναν νέο κύκλο αίματος. Στις 8-4 είχαμε 14 νεκρούς και δεκάδες τραυματίες Παλαιστίνιους από βομβαρδισμούς(εδάφους, αέρος) του Ισραηλινού κράτους.

Σε σύνδεση με τα παραπάνω έρχεται την Τετάρτη 28-4 η ιστορική συμφωνία μεταξύ της Φατάχ και της Χαμάς για την συγκρότηση ενιαίας κυβέρνησης. Να θυμίσουμε πως στα μέσα Μαρτίου είχε γίνει διαδήλωση χιλιάδων Παλαιστίνιων που ζητούσε την συμφιλίωση των δύο δυνάμεων. Οι Ισραηλινοί αξιωματούχοι βλέποντας ενιαίο μέτωπο απέναντι στις ορέξεις τους, αντέδρασαν άμεσα αρνητικά σε αυτή την κίνηση. «Το Ισραήλ δεν πρόκειται να διαπραγματευθεί με μια τρομοκρατική οργάνωση» υπογράμμισε ο Λίμπερμαν και πρόσθεσε ότι θα εξεταστούν διάφορες μορφές κυρώσεων εναντίον του νέου κυβερνητικού σχήματος.